

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice Hrvatske odvjetničke komore, Z., koju zastupa predsjednik Komore, protiv tuženog Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe D. G., Z., radi prava na pristup informacijama, odlučujući o prijedlogu zainteresirane osobe za obnovu spora okončanog presudom ovog suda poslovni broj: UsII-214/18-4 od 13. rujna 2018., na sjednici održanoj 26. rujna 2019.

p r e s u d i o j e

I. Dopušta se obnova spora i stavlja se izvan snage presuda Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-214/18-4 od 13. rujna 2018.

II. Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje: KLASA: UP/II-008-07/18-01/375, URBROJ: 401-01/20-18-1 od 8. svibnja 2018.

Odbija se žalba D. G. iz Z., od 3. travnja 2018.

Obrazloženje

Hrvatska odvjetnička komora (dalje u tekstu: Komora) je pokrenula upravni spor zahtijevajući poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/18-01/375, URBROJ: 401-01/20-18-1 od 8. svibnja 2018. kojim je Komori naloženo da u roku od osam dana riješi zahtjev za pristup informacijama D. G., u ovom predmetu zainteresirane osobe. Komora je ujedno zahtijevala i odbijanje žalbe D. G. od 3. travnja 2018. kao neosnovane. Spor je okončan presudom ovog suda poslovni broj: UsII-214/18-4 od 13. rujna 2018. kojom je tužbeni zahtjev u cijelosti usvojen. Navedena presuda je stekla svojstvo pravomoćnosti 2. listopada 2018.

D. G. je na temelju članka 76. stavka 1. točaka 6. i 7. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS) podnio prijedlog za obnovu spora okončanog označenom presudom. Tvrdi da je za navedenu presudu saznao 16. kolovoza 2019. te da je u sporu trebao sudjelovati u svojstvu zainteresirane osobe. Također tvrdi da je Zakon o sudovima i Zakon o državnom sudbenom vijeću nova činjenica

ili novi dokaz da disciplinski sudac disciplinskog suda u HOK-u nije sudac u smislu Zakona o sudovima i Zakona o državnom sudbenom vijeću.

Prijedlog je dostavljen strankama u sporu time da je tuženik dostavio odgovor na prijedlog (čl. 77. st. 2. ZUS-a).

U odgovoru na prijedlog tuženik navodi da nema saznanja o tome je li ovaj sud omogućio zainteresiranoj osobi sudjelovanje u sporu s obzirom da u spisu predmeta nema dokumentaciju iz koje bi to mogao utvrditi. Ako zainteresiranoj osobi doista nije omogućeno sudjelovanje u upravnom sporu, tuženik smatra da bi se obnovu spora na zahtjev zainteresirane osobe trebalo omogućiti. U odnosu na prijedlog za obnovu spora u kojem se zainteresirana osoba poziva na novu činjenicu tuženik navodi da takav stav zainteresirane osobe nije u suprotnosti s njegovim stavom jer je rješenjem od 8. svibnja 2018. naložio Komori da riješi zahtjev D. G. Navodi da ni nakon podnošenja tužbe u predmetnom sporu Komora nije dostavila obavijest o postupanju po zahtjevu D. G., već da je po istom postupila tek 13. travnja 2018., iako je u zakonskoj obvezi rješavati zahtjeve za pristup informacijama u roku od 15 dana od dana primitka zahtjeva.

Odlučujući o prijedlogu za obnovu spora, Sud je utvrdio da je prijedlog osnovan u dijelu u kojem zainteresirana osoba tvrdi da joj nije omogućeno sudjelovanje u sporu, odnosno da D. G. pravilno tvrdi da je trebao sudjelovati kao stranka u pravomoćno okončanom sporu kojeg traži obnovu.

Odredbom članka 76. stavka 1. ZUS-a propisano je da će se spor okončan presudom obnoviti na prijedlog stranke ako zainteresiranoj osobi nije bila dana mogućnost da sudjeluje u upravnom sporu.

Slijedom navedenog, Sud je pod točkom I. izreke presude, na temelju odredbe članka 77. stavka 3. ZUS-a, dopustio obnovu spora i prijašnju odluku stavio izvan snage.

Međutim, u odnosu na dio prijedloga za obnovu spora u kojem zainteresirana osoba predlaže obnovu jer je saznala za nove činjenice ili stekla mogućnost da upotrijebi nove dokaze valja navesti da zainteresirana osoba nije dokazala da se radi o novim činjenicama i dokazima u smislu odredbe članka 76. stavka 1. točke 6. ZUS-a.

Tuženik je osporavanim rješenjem naložio Komori da u roku od osam dana od zaprimanja tog rješenja riješi zahtjev za pristup informacijama D. G. od 19. ožujka 2018., u skladu sa Zakonom o pravu na pristup informacijama („Narodne novine” 25/13. i 85/15. – dalje u tekstu: ZPPI).

Komora je podnijela upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. ZUS-a) i odbijanje žalbe D. G.

Tužiteljica u tužbi tvrdi da je udovoljila korisnikovom zahtjevu za pristup informacijama i dostavila mu traženu informaciju, koje pismeno je korisniku dostavljeno 3. svibnja 2018. Stoga tvrdi da je tuženik žalbu D. G. trebao odbiti kao neosnovanu. Predlaže tuženikovo rješenje poništiti kao nezakonito i odbiti žalbu D. G. kao neosnovanu.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod svih navoda pobijanog rješenja i tvrdi da je tužiteljica propustila u skladu sa zakonskom obvezom na vrijeme dostaviti obavijest o načinu na koji je riješen predmetni zahtjev. Predlaže odbiti tužbu i obustaviti upravni spor.

Tužba je osnovana.

Iz spisa proizlazi da je korisnik D. G. K. 19. ožujka 2018. podnio zahtjev u kojem na temelju ZPPI-a zahtjeva „specifikaciju isplata novca sucima od 2008. g. pa do danas iz koje će biti vidljivo koliko je novca primio sudac od HOK-a u određenoj godini”.

Tužiteljica je podneskom od 13. travnja 2018., koji je D. G. u ponovljenom pokušaju dostavljen 3. svibnja 2018., obavijestila D. G. da je Izvršni odbor HOK-a na sjednici 9. travnja 2018. razmatrao njegov zahtjev i da svi članovi disciplinskih tijela pa tako i suci

disciplinskih sudova HOK-a svoje dužnosti obavljaju volonterski te da za svoj rad ne primaju novčanu naknadu.

Nadalje iz spisa proizlazi da je u međuvremenu D. G. podnio tuženiku žalbu zbog nedonošenja odluke o njegovom zahtjevu. Nakon što je od tužiteljice zatražio obavijest o razlozima zbog kojih nije u propisanom roku odlučeno o zahtjevu D. G., tuženik je donio osporavano rješenje kojim tužiteljici nalaže da u roku od osam dana odluči o korisnikovom zahtjevu.

Pravilno navodi tuženik da tužiteljica nije u propisanom roku od 15 dana (čl. 20. st. 1. Zakona) odlučila o zahtjevu D. G., međutim navedni rok nije prekluzivni i njegovo propuštanje ne dovodi izravno do štetnih zakonskih posljedica.

U odnosu na tuženikov prijedlog za obustavu upravnog spora, valja navesti da je obustava upravnog spora uređena odredbom članka 46. ZUS-a koju u predmetnom slučaju nije moguće primijeniti.

Kako je Komora tijekom upravnog postupka odlučila o zahtjevu korisnika, Sud je točkom II. izreke ove presude, na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, poništio tuženikovo rješenje i odbio žalbu D. G.

U Zagrebu 26. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.